

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXVI. évfolyam

2015. október-november-december

550. szám

Goór György (Sydney), az MHBK Ausztráliai Főcsoportjának vezetője: 1944 Szentestéje

1944. november 15-én Esztergomban, egy ködös hideg napon felavattak a M. Kir. Görgey Artúr Honvéd Műszaki Hadapródiskolán híradós zászlósnak. Janovecz Lajos hdmk. ezredes, iskolaparancsnok nem tudott avatásunk után hagyományosan járó szabadságot adni a meglévő háborús helyzet miatt. A „nyílt parancsokat” úgy állította ki, hogy öt nap elteltével kellett Jánosházára a M. Kir. Bolyai János Honvéd Műszaki Akadémiára bevonulni egy tanfolyamra, mielőtt csapattesti beosztásaikat megkapnánk.

Édesapám a Kárpátok lejtőjén vívott harcok okozta kórházi kezelése után a Kalocsai pótszázaddal Balatonszemesen volt. Szerencsémre sikerült velük tölteni pár napot, mielőtt Jánosházára bevonultam. Ott a háborús helyzet ismertetése töltötte be a napokat egészen december 2-ig, mikor hajnalban riadóztattak és a felavatott hadnagyokat, zászlósokat és az akadémia II. évfolyamát elindították a Balaton felé. A Városlődön lévő főparancsnokságnak nem állt más alakulat rendelkezésére, hogy a Mohácsnál a Dunán átkelő szovjet hadsereg elől visszavonuló honvédségi alakulatok feltartóztatásánál segédkezzen. December 11-én egy német hadosztály váltott le minket és visszakerültünk Jánosházára. Ott megkaptuk csapattesti beosztásainkat. Ekkor lettem a Debreceni híradó zászlóaljhoz vezényelve. A zászlóalj a Balaton környéki harcokban elvesztette felszerelése nagy részét, és Győrtől délre, Sokorópátkán várt további parancsra. A felszerelést a német vezetés ígérete szerint majd Németországban kapjuk meg. Az a félhivatalos hír járta, hogy a felállításra kerülő új magyar hadosztályok egyikében kapunk beosztást.

A zászlóalj a községben, iskolában, házakban, szétszóródva volt elszállásolva. A parancsnokság az iskola irodájában kapott elhelyezést. Bevonulásom, jelentkezésem után, a 3.század egyik

Hadak Útján Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója. Indult 1948-49-ben Ausztriában

ill. Bajorországban, "MHBK Központi Tájékoztató" címen.

World Federation of Hungarian Veterans

Official Review, Quarterly Periodical

Megjelenik negyedévenként, március, június, szeptember és december hónapokban.

ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago, MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési és emailcíme:

Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely

P.O.Box 982740

Park City, UT 84098, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük *simi word-formátumban* elküldeni.

Címváltozások bejelentése, előfizetési

csekkek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy-Britanniából kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans, Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6, Canada

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és csoport Európából, USA-ból, Dél-Amerikából előfizetési díját ill. Zrínyi Alap járadékát kérjük erre a címre állítsa ki és postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem őrünk meg és nem küldünk vissza. A szükséges javítás és a rövidítés jogát fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat – a szerző és lapunk megnevezésével – más újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a beküldött anyagot a következő számokban közöljük.

A tartalomból:

-Az emigrációs csoportok hírei

-Lengyel Alfonz: Találkozás volt katonámmal
-25 éves a HOHE

-Az új honvédelmi miniszter köszöntése

-Elhunyt a recsktúlélő v. Krasznay Béla

-Megemlékezések, programok az ősz folyamán

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

szakaszparancsnoka lettem. Szenteste, mint a legfiatalabb és nőtlen tisztet, zászlóalj-ügyeletes tiszt szolgálatra osztott be a zászlóaljparancsnok.

A szálláskörletek ellenőrzését még besötétedés előtt sikerült elintézni és bementem az irodába a jelentést megírni. Egyedül voltam a légmentes miatt elsötétített irodában. Az első Szenteste, amit nem szüleimmel és öcsémmel töltök. Isten tudja, azok merre vannak. Gondolataimmal visszazálltam a régi, boldog karácsonyokra. Most ajándékról vagy karácsonyfáról szó sem lehetett. Édesapámtól kaptam két enyhe német szivart, azokat nézegettem és gondoltam, ez egy jó alkalom lenne egyet elszívni. Nem voltam nagy dohányos, szivart még soha nem szívtam. Gondolataimból a jelenbe, a zászlóalj ügyeletes szakaszvezető ajtónyitása hozott vissza, aki hatalmas tál illatosan gőzölgő mákos gubát tett az asztalra. Még valahonnan mézet is kerített a szakács a tetejére. Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánt és kiment. Mondanom sem kell, hogy az utolsó morzsáig megettem a mákos tésztát. Finom volt, jó étvágyam volt, még nem voltam 19 éves.

Híradósok voltunk, rádiónk volt. tudtuk, hogy Hazánk nagy részét már elfoglalta a szovjet hadsereg, Budapest körülvétele órák kérdése volt, de nálunk még bizonytalanság és csend uralkodott. Az éjfél misén a falu papja remegő hangon beszélt és a hívek könnyeiket visszaküzdve énekeltek a szebbnél szebb karácsonyi énekeket.

Így jött meg Sokorópátkán 1944-ben a „Mennyből az angyal”. Azóta is felidézem minden évben ezt a számomra utolsó magyarországi szentestét. Akkor még nem tudtam, hogy 1945-ben egy hadifogolytáborban töltöm majd a karácsonyt. Azután hármát Ausztriában egy menekülttáborban és 1949 óta 64-et Ausztráliában. Talán jó is volt, hogy mindezt nem tudtam előre.

A szerkesztő karácsonyi köszöntése

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,
a lap munkatársai nevében békés, áldott karácsonyt és nyugodt, egészséges új esztendő kívánok mindnyájuknak és családjaiknak ezzel az 550. lapszámmal. Ki gondolta volna az 1948-49-es emigrációbeli induláskor, hogy e lap ennyi kiadást megél? S lám, ma is rengeteg a mondanivaló!
-Adja Isten, hogy Magyarország a nagy, tudatosan szervezett európai betelepítési áradatban a jövőben is a béke és nyugalom (sokak által ma már irigyelt) szigete tudjon maradni. Lehet választani: esetleg valamivel több alamizsna és hamis vállveregetés Brüsszeltől nemzeti létünk feladásáért cserébe, vagy egy esetleg valamivel szerényebb, de önálló, fenntartható, a saját útját járó magyar lét, olyan szövetségeseikkel az oldalunkon, akiket mi választunk ki. Más szavakkal kifejezve, és Robert Schuman volt francia miniszterelnök (1886-1963) halhatatlan és manapság fokozottan időszerű szavait idézve: Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz.

Emlékezés az 1956-os Szabadságharcra Párizsban

Sujánszky Jenő ny. ezredestől, Corvin-közi szabadságharcostól, “az 1956-os Magyar Forradalom Francia-Magyar Emlékbizottsága” elnökétől, az MHBK tagjától kaptuk az értesítést a nyugati világ legnagyobb szabású 56-os megemlékezéséről Párizsból, melyre 1957 óta minden évben sor került a Diadalív tövében. Október 18-án először ünnepi szentmisét tartottak a párizsi Magyar Katolikus Misszióban, ahol ezután megemlékezés következett, majd a kommunizmus által meghurcolt és emigrációba kényszerült Mindszenty József hercegprímás emléktáblájának megkoszorúzása. A Diadalívnél ugyanaznap délután először megkoszorúzták az Ismeretlen Katona Sírját és meggyújtották az Öröklángot a hősi halált halt magyar szabadságharcosokért és az 1956 előtti években kivégzett ellenálló hazafiak emlékére, Kövér László, a Magyar Országgyűlés elnöke részvételével. November 4-én pedig a híres Père Lachaise temetőben *(ahol többek között Chopin, Rossini, LaFontaine, Molière, Edith Piaf és Jim Morrison is nyugszanak, a szerk.)*, a 44-es parcellában lévő jelképes magyar szabadságharcos emlékműnél (melyet 1988-ban az akkor még polgármester Jacques Chirac adományozott a magyarságnak) tartottak megemlékezést és koszorúzást.

Emlékezés 56-ra Grenoble-ban (Beküldte Fodor Jenő)

Kedves Gergő! A Grenoble-i és környéki magyarok is megemlékezünk az 56-os Forradalom és Szabadságharcról. Az alábbi a beszámolót egy ifjú magyar írta. Üdvözlettel, Fodor Jenő, Franciaországi MHBK

(Részletek) Az 1956-os magyar Forradalom Franciaország közvéleményére óriási hatással bírt. A francia Nemzetgyűlés határozati javaslatban hívta fel az akkori kormányt a szükséges lépések megtételére a magyar menekültek fogadása céljából. 1956-57-ben Grenoble egyike volt a Forradalom utáni kommunista megtorlások elől menekülők három franciaországi fogadóközpontjának. A város ezer magyart, többnyire egyetemistákat fogadott. A franciaországi magyarság számára a mai napig a közép-franciaországi régió egyik központja Lyon mellett ezért Grenoble.

2015-ben a környéken élő magyarság a France-Hongrie Dauphiné Egyesület szervezésében október 25-én tartotta meg a hagyományos '56-os megemlékezését az egyesület által rendszeresen bérbe vett grenoble-i helyiségben. Az előkészületekben a helyi közösség tagjai aktívan kivették részüket, az asszonyok a műsor utáni kis ünnepi asztalhoz készítették elő az ételt és italt, volt, aki süteményt hozott, a fiatalok feldíszítették a termet a nemzeti lobogók elhelyezésével, valamint felállították a forradalmi hét eseményeit bemutató képsorozatot. A fellépők, a grenoble-i és lyon-i magyarság tagjai megjelenésükkel, színvonalas szereplésükkel hozzájárultak történelmünk e fényes napjainak méltó megünnepléséhez. A közönség sorai közt szemtanúk, veterán harcosok, forradalmárok feleségei és gyermekei is helyet foglaltak, mindannyian átél, vagy hallomásból ismert fájdalmas emlékekkel, történetekkel. Az esemény az áldozatok emlékének szentelt egyperces néma csenddel vette kezdetét. A műsor gerincét a Lyon-ban élő Prohászka

Péter, a Forradalom harcosának és menekültjének beszéde, és Fodor Jenő, a franciaországi Magyar Harcosok Bajtársi Közössége elnökének beszéde alkotta, amelyet ifj. Fodor Jenő olvasott fel két részletben, miközben elhangzott felvételtől Márai Sándor *Mennyből az angyal* c. verse Sinkovits Imre nagyszerű előadásában.

Prohászka Péter, akkor orvostanhallgató, nem sokkal később Maléter forradalmi hadügyminiszter segédje, majd menekülése után a lyon-i magyar egyesület elnöke visszaidézte emlékeit, amikor a Magyar Rádió épületéhez vonultak a tüntető fiatalok, s mellőle lőtték le egyik barátját, akit a Forradalom első hallottjaként tartanak számon. Később letartóztatták, s elmesélte csodával határos szökésének történetét az őket Szovjetunióba, a hadifoglyok táborába szállító tehervonatból, majd Nyugatra.

Jenő bácsi írásában felidézte a forradalom előzményeit, s arra a konklúzióra jutott, hogy a Forradalom szükségképpen be kellett következzen, minthogy a szabadságszerető magyar nemzet a II. világháború igazságtalanságait, az elkövetkező évek elviselhetetlen diktatúráját, embertelen módszereit, lelki és anyagi nyomorúságát nem volt képes tovább tűrni. (*Részleteket beszédéből lent olvashatunk.*) (...) A nyugati országokban '56-ig a kommunista pártok voltak a legerősebbek, vagy legalábbis azon politikai tényezők egyike, mellyel számolni kellett. Az '56-os események hatására többen elégették a pártkönyvüket és tömegesen léptek ki a pártokból. (...) Az '56-os Forradalom leleplezte és megmutatta a világnak a kommunizmus igazi arcát és halálosan megsebezte a kommunizmus világhatalmi törekvéseit.”

A markáns beszédek elhangzása után a kétórás ünnepségre szép számban összegyűlt közönség meghallgatta Dsida Jenő *Psalmus Hungaricus* c. versének egy részletét Fodor Beáta energikus előadásában. Ezután rövid népzenei blokk következett, Szamek Lili hegedűn, Illés Gábor ösztöndíjas kobozon adta elő a kivándorlást idéző *Hazám, hazám* c. moldvai dalt, majd ifj. Fodor Jenő csatlakozásával hangzott el egy szomorú mezőségi dal furulyán, hegedű-brácsán és bőgőn.

A műsor szervezett részének befejezésével sor került két szemtanú bemutatkozására, s az eseményekre való visszaemlékezésére, majd a hozzászólásokra. -Somogyi Péter az egyetlen élő corvin-közi forradalmár Franciaországban (*Sujánszky Jenő mellett, a szerk.*), őt az Iparművészeti Múzeumnál a kivégző osztag elől a forradalmár civilek szabadították ki. A fiatal cipész és tartalékos hadtáptiszt részt vett a pártház ostromában, harcostársaival utolsó erejükig harcoltak a szovjet tankok keresztűzében. A résztvevők megdöbbenve hallgatták a visszaemlékezést. -Gyomlai István sorkatonai szolgálatát töltötte a harcokszíznél, s a tapolcai repteret védték, amíg azt felső utasításra a Forradalom leverésekor át nem kellett adniuk az oroszoknak. Sokszor elcsukló hangon mesélte a megpróbáltatásokat, emberileg is kritikus helyzeteket. Végül hozzászólásában Reményi György egyesületi elnök felidézte gyermekkori élményeit, ahogy a Hősök terén a felbőszült tömeg ledönti a Sztálin-szobrot, s elmesélte, később miként élte át családjával a jugoszláv nagykövetség szomszédságában (ahol Nagy Imre és kormánya ideiglenes menedéket kapott) a két hetes szovjet páncélgyűrűt a külvilágtól elzárva.

Az ünnepség végén a közönség megtekintette a 2014-es párizsi '56-os megemlékezés záróakkordjaként a Diadalív alatt lévő ismeretlen katona sírjának koszorúzásáról készített összefoglalót, amely Áder János,

Magyarország köztársasági elnöke részvételével zajlott már hagyományosan a párizsi Champs-Élysées útján és a Diadalív alatt az 1956-os Magyar Forradalom Francia-Magyar Emlékbizottsága szervezésében. Az esemény hivatalos része nemzeti himnuszunk, majd a „la Marseillaise” eléneklésével zárult.

Ezután az ünnepi asztal mellett baráti beszélgetés alakult ki a harcostársak, fiatalok és idősek között, az idősek felidéztek emlékeiket a fiatalok érdeklődő kérdéseire válaszolva. A jóval a tervezett két órán túlnyúló esemény végén a résztvevők, bár a levert forradalom emlékéen fájdalmukban elmerengve, de magyarságukban, tartásukban megerősödve, a forradalom üzenetét szívükben hordozva keltek útra.

Grenoble, 2015. november 9.

Illés Gábor

Részletek Fodor Jenő, a franciaországi Magyar Harcosok Bajtársi Közössége elnöke ünnepi beszédéből

Miért is volt szükség Forradalomra? Kezdhetnénk a II. világháborúval, a megerősszakolt magyar nők százaival, az elhurcoltak tízezeivel, a szovjet orosz katonák primitív megnyilvánulásaival: kenyérre kenték a fogpasztát, az angolvécében mosták a halat és ennek ellenére dicshimnuszokat kellett zengeni a „felszabadító szovjet hadseregről”, s nem volt szabad az igazságot kimondani. De meddig lehet az igazságot tagadni? Hol kezdődik a megalázó hazugság? Ezt a magyar nem tűri a végtelenségig. Az orosz-szovjet tankokkal jöttek a moszkovita kommunisták (a két világháború között Moszkvába távozott magyar kommunisták), létrehozták az egypártrendszert és anélkül hogy valakit is megkérdeztek volna, magukhoz ragadták a politikai vezetést. (...)

Annak idején Pongrátz Gergely az én meghívásomnak eleget téve egy Március 15-én a párizsi magyarok díszvendége volt. A hallgatóság meghívta egy kötetlen beszélgetésre. A következő kérdést is fölítették neki: Amikor látta, hogy hiábavaló a harc, nem lett volna okosabb dolog nem folytatni, s hátrahagyni a helyszínt? Gergelynek könny szökött a szemébe és remegő hangon felelt: „... de hát hogy hagyhattam volna magukra a gyerekeket, volt köztük olyan is, hogy alig töltötte be a 15. életévét.”

Mi kovácsolta egybe ezt az óriási szabadságharcos tömeget? A becsapott emberek elkeseredése és a megalázottak bosszúja. Föl szeretném hívni a figyelmet az 56-os Forradalom és Szabadságharc tisztaságára, amit Sujánszky Jenő is minden évben kihangsúlyoz. Nem volt törés-zúzás, nem volt betörés és nem volt rablás. Példának szokta felhozni, hogy kartondobozokat állítottak az utcasarkokon, amibe a járókelők pénzt tettek a forradalmárok ellátására. Senki nem lopott a pénzből. És senki nem tört be egy kirakatot sem lopási szándékkal, s ha annak ablaka be volt törve, akkor senki nem nyúlt az árukhoz. (...)

A lelkesedésnek és összefogásnak most is megvolt az eredménye. A magyar nép győzelemre vitte a Forradalmat. Sajnos ez csak látszólagos győzelem volt, vagyis Dávid még nem győzte le Góliátot. November 3-án, szombaton még az egész ország örömmámorban égett a kivívott győzelem érzésével. Mindenki a hétfői munkakezdésről, a romok eltakarításáról az élet újraindításáról beszélt. Október 31-én Moszkvában azonban már eldöntötték a magyar Forradalom fegyveres leverését. 4-én hajnalban

meglepetésszerűen törtek rá a szovjetek az alvó városokra, laktanyákra, objektumokra. (...)

November 3-án, amikor a magyar nép ünnepelte győzelmét, nem tudhatta, és főleg a pesti srácok nem ismerhették győzelmük horderejét. A Forradalom leleplezte és megmutatta a világnak a kommunizmus igazi arcát és halálosan megsebezte annak világhatalmi törekvéseit. A nyugati országokban például Franciaországban, Olaszországban, de másutt is 56-ig a kommunista pártok voltak a legerősebb pártok vagy legalábbis azon politikai tényezők egyike, melyekkel számolni kellett. Az 56-os események hatására többen elégették a pártkönyvüket és tömegesen léptek ki a pártokból. A kommunizmusnak semmi esélye nem lett többé igazi világhatalmi tényezőnek lenni. -Az 56-os magyar Forradalomnak óriási nemzetközi visszhangja volt. Európa szinte minden nagy városában tüntetések sorozata indult. Kormányfők nyilatkoztak, művészek és neves írók, mint például Konrád Adenauer nyugatnémet kormányfő, John Fitzgerald Kennedy, Alberto Moravia olasz író, Yves Montand, Albert Camus és sokan mások. (...)

És most beszéljünk a veszteségekről is. Az 56-os Magyarok Világtanácsa 1999-es adatai szerint: a harcok alatt életét veszítette 2600 ember, főleg fiatalok. Megsebesült és a kórházakban nyilvántartásba volt véve 20000 ember, a Forradalom leverése után kivégeztek 500 forradalmárt, internáltak 16 000 főt, bebörtönöztek 1 évtől életfogytiglanig terjedően 20000 főt. Az országból elmenekült 200000 ember. Ez a veszteség nagyobb volt mint a Mohácsi vész és a Don-kanyar együttléve. A Jóisten áldja mindnyájuk emlékét!

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András” főcsoportvezetője jelentéseiből Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő szeptember- októberi számából

Köszönet Közösségünk tagjainak, akik ebben az évben is hűségesen támogatták célkitűzéseinket és a Zrínyi Alapra befizetett tagsági díjaikkal lehetővé tették további működésünket. A baráti kapcsolatok fenntartása is fontos szerepet játszott együvé tartozásunk megerősítéséhez. Tagjainkat érdekelték a hírek és események, amiket a Hadak Útján Híradó közöl, amiért hálásak vagyunk a szerkesztőségnek. Közeledő évi közgyűlésünkön bővebben beszámolunk közösségünk munkájáról.

Magyarországot földrajzi helyzete miatt Európa szívének tekintjük. E helyzet miatt Nemzetünk akaratlanul is belekeveredett minden bajba, háborúba. A körülöttünk lévő népek kihasználták tehetségünket és áldozatkészségünket. Ennek ellenére mi szüntelenül a jót cselekedtük mások védelmére. A népvándorlások alkalmával pedig országunk mindig békés otthont teremtett azoknak, akik őszintén keresték a hazát. Mi büszkék lehetünk Magyarságunkra, Egyházunkra, Szentjeinkre, Hőseinkre és minden magyarra aki nem a saját javát hanem a nemzet érdekét szolgálta és szolgálja.

Nemrég kaptam egy képet a Hadak Útján híradó szerkesztőjétől, melyen Szegeden bátorítást, köszönetet és ingyenes italt ajánl egy kávéház minden magyar katonának és rendőrnek, akik a betelepülőkkel kapcsolatos munkából derekasan kivesszük részüket. A Magyar Katonának és a Magyar Rendőrnek ilyen megbecsülése egy egészséges nemzetre utal. Megmaradásunkhoz azonban segítségre szorulunk. Kapcsolódjunk mi is az otthonról érkezett imaláncba, amit v. Ferenczy Loránd bajtársunk (Buenos Aires) továbbított: *Mindszenty bíboros atya mondta: "Ha lesz egy millió imádkozó magyar, nem féltém ezt a nemzetet". Itt az ideje, imaháló borítsa be a Kárpát-medencét, a határon túli nemzettestvéreikkel együtt.*

v. Ferenczy Lóránt m. kir. tüzértiszt, a volt argentínai Czetz János MHBK Főcsoport vezetője küldte be az alábbi beszámolót Buenos Airesből:

Bár az MHBK Argentínai Főcsoportja 2014-ben megszűnt, mivel már csak egy eredeti tagja volt, kiegészülve néhány később csatlakozott támogató taggal, de az MHBK Központja, valamint több főcsoportja a világ számos országában tovább folytatja működését, s őket a Hadak Útján Bajtársi Híradó fogja össze.

Mi itt az utolsó években már nem rendezői voltunk a magyar ünnepeknek, inkább résztvevői, de ezekről mindig tájékoztattuk és tájékoztatni fogjuk a Központot és a Hadak Útját is, Dr. Tóth Gergely főszerkesztőt, akit Borbás Károly emeritus főszerkesztő, a II. világháború haditudósítója is segít. Így jelentek meg pl. az idei 548. számban az első argentínai utász-zászlóalj alapításának 150. évfordulójával kapcsolatos ünnepi részvételünk fényképes hírei is, mely zászlóaljat Czetz János Magyar 48-as menekült tábornok, későbbi argentin ezredes szervezett meg. Egyéni híreket is közlünk, ahogy tettük az előző számban egy akkor született magyar leszármazottról. E híreket bajtársaink az egész világon megtudják, mert a Hadak Útján eljut hozzájuk a szétszórva élőkhöz, gyermekeikhez, s a kommunizmus bukása óta Magyarországra is. Be fogunk számolni idei októberi 56-os megemlékezésünkről is, csak úgy, mint a Szent István Kör, a Vitézi Rend és a Bajtársi Közösség hagyományos ebédjéről is.

Peller Miklós (Cleveland) templomentő munkájának elismerése (beküldte Peller Ildikó)

Dr. Kumin Ferenc New York-i magyar főkonzul 2015. szeptember 6-án vasárnap délután átnyújtotta a Magyar Érdemrend Tisztikeresztjét Peller Miklós mérnöknek, 56-os menekültnek **a „clevelandi Szent Imre templom megmentéséért folytatott küzdelméért és a clevelandi magyar keresztény egyházközösség, a magyar kultúra megőrzése, valamint a magyar közösség összetartása érdekében végzett áldozatos munkája elismeréseként”**. A kitüntetés átadása a Szent Imre templom szentélye előtt zajlott le. A főkonzulon kívül a templomot látogató

magyarországi delegáció tagjai, a konzulátus számos tisztségviselője, a Szent Imre részéről pedig Mezei András atya, majd a Szigethy és Peller házastársak voltak jelen az eseményen. A kitüntetés ünnepélyes átadása után a küldöttséget Mezei atya fogadta a plébánián. A Magyar Érdemrend Tisztikeresztje a magyar állam által adományozható legmagasabb kitüntetések egyik fokozata. Annak a hazai vagy külföldi személynek adományozható, aki „a magyar nemzet szolgálatában, Magyarország fejlődésének elősegítésében, a haza érdekeinek előmozdításában és az egyetemes emberi érdekek gyarapításában kifejtett kimagasló, példamutató tevékenységet” nyilvánítottak. A kitüntetést a köztársasági elnök adományozza a miniszterelnök vagy egy miniszter felterjesztése mellett.

A szerkesztő hozzáfűzése: Nagyon gyakran egy-egy egyén, házaspár vagy maroknyi csoport önzetlen, áldozatos (és természetesen önkéntes, mindennemű fizetség elvárása nélküli) munkáján, tettein múlnak kisebb, helyi, vagy akár az egész magyarság életére kiható eredmények, mint ahogyan a szóban forgó, nagy sajtóvisszhangot kiváltó eset is bizonyítja: a clevelandi püspök által bezárt, majd a helyi hívek által indított küzdelem árán újranyitni engedélyezett, 1904-ben alapított Szent Imre templom több, mint egyszerű istentiszteleti hely, hiszen az egész amerikai magyar emigráció és diaszpóra egyik nagymúltú szimbolikus végvára, a cserkészek otthona, kulturális és társadalmi események helyszíne is, ahol pl. Mindszenty hercegprímás és Böjte atya is prédikáltak. A templom megmentésének sikere és magyar kézben való megtartása reményt ad arra is, hogy a magyarság fejét nem feltétlenül lehet mindig könnyedén a víz alá nyomni: ha van, aki vállalja a küzdelmet, ellenzél és esetleges rágalomok árán is, akkor van esélye a túlélésnek. Ez természetesen – a globális ill. EU-s állapotokat, folyamatokat, szándékokat ismerve és átlátva – a mai magyarországi helyzetre is értendő.

Köszöntjük Magyarorszáig új honvédelmi miniszterét

Dr. Hende Csaba korábbi honvédelmi miniszter lemondása miatt 2015. szeptember 10-étől **Simicskó István** (*1961, Tiszalök), a Honvédelmi Minisztérium korábbi államtitkára, majd az Emberi Erőforrások Minisztériumában a sportért és ifjúságért felelős államtitkár **tölti be a haza katonai védelmének miniszteri tisztjét**. Kinevezéséhez gratulálunk, szolgálatára a Jóisten áldását kérjük, különösen e mai nehéz időkben, amikor a más kultúrájú és vallású néptömegek beáramlásától kell megvédenünk Magyarországot és – mint már annyiszor – Európát. Ugyanakkor **Hende miniszter úrnak is** köszönjük a Haza védelméért, a Honvédség megbecsülésének emeléséért és vonzerejének növeléséért végzett munkáját, valamint a betelepítéstől védő déli határkerítés építésekor a nyáron elhangzott mondatát, miszerint *“Hazánk nem átjáróbázis”*.

S egy ide kapcsolódó idézet Bencsik András: **Tizenöt százalék** c. cikkéből (www.demokrata.hu):

“Egyet kell értenünk Schmidt Máriával, hogy ez a sok jókor jött és talán még jót is tehet velünk, mert

felébreszti a saját nagyszerűségébe beleájult Nyugat népeit. Ez ugyanis nem a Csipkerózsika meséje. Pofonok sorozata ébreszti Európát.”

Simicskó István, új honvédelmi miniszterünk

A Központi Vezető üzenete:

Kedves Bajtársnők és Bajtársak,

újból, szokás szerint, kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog, egészséges újévet kívánok Mindnyájatoknak és családotoknak! Mi éppen 70 évvel ezelőtt hontalanként, Németország számos táborában ültük első idegen Karácsonyunkat. Sokunknak még apró karácsonyfája sem volt, sokan éhezünk, egymást kerestük, avagy bajtársaink eltűntét szenvedtük. S nem tudtuk, mit hoz a jövő...

Ma figyeljük magyar kormányunk bátor, elszánt harcát egy újabb, még veszélyesebb invázió és betelepítés ellen, amely, ha sikerül, egész Európa és a keresztény kultúra pusztulását jelentheti. Magyarország a magyaroké, és nem fogadhatja el az egyenvilág korcs jövőképét, sem Európa. Hála Istennek már vannak szomszédok s más józan európaiak, akik kezdik megérteni Magyarország bátor, szilárd kiállását. S így is legyen tovább, ne engedjük, hogy az internacionalizmus tovább mételyezze az európai keresztény kultúrát, amiért őseink oly sokszor Európa pajzsaként kiálltak.

Nincs szükségünk az EU kioktatásaira. Mi megvédtük Európát elégszer, amíg ők a fél világ gyarmatosításával voltak elfoglalva, így csak gazdagodtak, míg mi feltartottuk a kelet sorozatos támadásait.

Hogy Magyarország tovább erősödjön s megmaradjon magyarnak, ezért imádkozzatok az Advent heteiben. Éljen a szabad, független Magyarország, és gyarapodjon tovább!

Bajtársi szeretettel, Simonyi László (Chicago)

Dr. v. Lengyel Alfonz ny. professzor, a Magyar Köztársaság ny. ezredese, Sarasota, Florida állam: Különös találkozásom egy volt katonámmal

A Ludovika Akadémia elvégzése után 1944 augusztus 20-án mint a Solt 1 század parancsnokát beosztottak a Solti Hídfőbe a szovjet páncélos hadosztály támadásának kivédésére. Nemsokára november 4-én súlyosan megsebesültem. Maga Mindszenty József, az akkori veszprémi püspök adta fel nekem az utolsó kenetet. Szerencsére nem haltam meg.

A háború befejezése után leigazoltak, de a honvédségtől B-listára helyeztek. 1948-ban befejeztem a jogot, de nem engedtek doktorálni. Ugyanakkor visszahívtak a honvédség kötelékébe. Mindszenty bíboros segítségével mint hadirokkantát áttettek a Honvédelmi Tárcától a Vallás és Közoktatásügyi Minisztérium Tudományos Osztályára előadónak. A múzeumok és tudományos intézetek ügyei tartoztak hozzám. Ezt követően 1950 november elején letartóztattak.

Először azzal vádoltak, hogy a falumúzeumok szervezésével a bárók, grófok és gazdagok értéktárgyait akartam megvédeni, mert arra gondoltam, hogy hamarosan ha a kommunizmus elbukik, azokat összegyűjtve majd újra megtalálják. Később megváltoztatták az érvelésüket és azt állították, hogy a múzeumok szervezésének ügye alatt összekössem Mindszentyt Kádár János akkori belügyminiszterrel, valamint a titóista főnökömön keresztül Titóval Sztálin ellen.

Hetekig mindent kipróbáltak rajtam.

Villanyozást, verést, ívlámpával a szemembe világítást, kábítószerrel adagoltak belém, melytől elájultam, nem tudtak velem semmi olyat tenni, amivel rá tudtak volna venni arra, hogy megtörjek és hamis vallomást tegyek. Elítélésem után a márianosztrai szigorított fegyházba kerültem a legfelső emeletre, magánzárkába. Egyszer belépett egy őr a zárkamba és halkán megkérdezte: "Hadnagy úr, hogy került ide? Hiszen maga igen jó ember volt". Elmondta, hogy a katonáim hogy tiszteltek engem, mert velük együtt ástam a védőárkokat, ahogy vártuk a szovjet páncélosok támadását. Valamint hogy a védelmet nem hátulról irányítottam, hanem ott voltam velük az első vonalban. Elmondta azt is, hogy nem akart ávós lenni, hanem határőr, de aztán idetették fegyőrnek. Kérdezte: mit tehetne értem? Nem nagyon bíztam benne, hiszen az ávós fegyőrök uniformisát viselte. Az óvatosságomat az is alátámasztotta, hogy többször tettek valakit a magánzárkamba. Mézédés módon akarta megtudni az ilyen egy-két napra berakott cellatárs, hogy mit is tettem, ami miatt idehoztak, mi az, amit az ávós pribékek nem tudtak belőlem kiverni. Amikor látta, hogy én nem vagyok hajlandó beszélni, akkor a saját „bűneit” mondta el nekem, hogy ezzel nálam is beindítsa az őszinteségi rohamot. Az egyik ilyen kísérletezőnek mondtam, hogy én nem követtem el semmit, nem közösültem sem az anyámmal, sem a leánytestvéremmel, de még a kutyával sem, amit más közbüntényesek hazudtak utasításra már nekem magukról, amikor néhány napra a zárkamba tették őket. Dolgoztam, tanultam, falumúzeumokat építettem népünk kultúrája fejlesztésére.

Majd tüdőgyulladást kaptam. A kommunista börtönorvos bejött a zárkamba, rám nézett, ez volt a vizsgálat. Azt mondta, hogy mi nem azért vagyunk itt, hogy magukat meggyógyítsuk, hanem hogy szenvedőképessé tegyünk. Azt feleltem erre, hogy maga sem vette valami komolyan az orvosi esküjét. Amikor én ezt mondtam neki, akkor éppen az ajtóban állt az én volt katonám, aki nyitva tartotta neki az ajtót. Az orvos visszanézett, tekintetével ölni tudott volna, de nem szólt egy szót sem. Kiment és a volt katonám nagy dübörgéssel rám zárta a cellát.

Éreztem, hogy már nem sok van hátra az életemből. Nagyon lázas voltam, a véget vártam. Ekkor felpattant a zárkám ajtaja és a volt katonám ordítva, szitkozódva elkezdte rúgni a zárka falát, mintha engem rugdosott volna, majd odarohant hozzám és beadott egy injekciót. Majd tovább káromkodott, tovább rúgta a falat, hogy

megjátssza, engem ver. Hasonló zajjal naponként szúrta belém a drága gyógyszert. Megtudtam, hogy egy hercegnek is, aki szintén itt raboskodott, tüdőgyulladása volt. Valahogy megengedték neki, hogy külföldről hozassa az akkor még nagyon hatásos gyógyszert, a penicillint. Tudták, hogy amikor megjön, őt már régen gödörbe dobják és elfeketéztetik az orvosságot. Így is történt. Az én katonám vette meg, hogy nekem titokban beadja. Felgyógyított, de többet nem találkoztam vele. Gondoltam, hogy áthelyezték. Aki az ürüléket vitte ki hetente egyszer a zárkából mondta nekem, hogy azt az őrt kivégezték. Sírás környékezett és lelki üdvéért imádkoztam. Szememben Ő igazi hős volt, akin akkor is láthatatlanul rajta volt a magyar királyi honvéd egyenruha.

Dr. Szentkirályi Endre (Cleveland) könyve: Cold War to Warm Cooperation.

The Military Service of Cleveland Hungarians. Egy amerikai város magyar katonái 1950-2014

A lent említett disszertáció katonai anyagából jelent meg a címben szereplő könyv a Zrínyi Kiadó gondozásában. Támogatta a clevelandi MHBK főcsoport Kőrössy János vezetésével, a Clevelandi Magyar Történelmi Társulat, a clevelandi Magyar Társaság, és az Északkelet Ohioi Magyar Kulturális Központ.

A szerző sorai: "Clevelandben születtem, ott nevelkedtem, életem nagy részét ott töltöttem, most is ott lakom. Gyermekkoromban mindig úgy tűnt, hogy mindig egyik vagy másik magyar cserkészbarátom éppen indult vagy érkezett (bátyámat beleértve) amerikai katonai szolgálatból. Felnőtt koromban pedig elkezdtem Cleveland magyar közösségi helyzetét kutatni – született belőle egy doktori disszertáció (*Hungarians in Cleveland 1951-2011: Then and Now*), amit 2013 júniusában sikeresen meg is védtem a Debreceni Egyetemen, Dr. Glant Tibor témavezetésével. A munka egyik fejezete a clevelandi magyarok amerikai katonai szolgálatát tárgyalja. Ugyanis 330 clevelandi magyar szolgált az amerikai fegyveres erőknél 1951 óta, a koreai háború időszakában például több, mint százán, és a vietnámi háború alatt is hasonló létszámban. Vietnám földjén 10 clevelandi magyar fiú halt hősi halált, ezzel szolgálván új hazájukat. A

sorkötelesség eltörlése után is számosan szolgálták önkéntesen, befejezván a hidegháborút, majd Irakban és Afganisztánban is. 27 clevelandi magyar származású szolgált tisztként, közülük két tábornok és több ezredes is. Ma is legalább 16 clevelandi magyar van az amerikai hadseregben.”

Elhunyt v. Krasznay Béla. A Recski Szövetség Egyesület fáradhatatlan országos elnöke 2015. november 18-án, életének 93. évében távozott.

<http://nori.gov.hu/hirek/elhunyt-vitez-krasznay-bela/328>

Krasznay Béla a Ludovikán végzett tüzér hadnagyként, a II. világháború alatt tíz hónapot töltött hadműveleti területeken, majd másfél évet hadifogságban. Fialat műszaki egyetemistaként csatlakozott egy antikommunista ellenállási csoport katonai szárnyához, letartóztatták és internálták. 1950 nyarán sokadmagával Recskre, a félig kész haláltáborba szállították. Szabadulása után Kistarcsára került. Erről így [nyilatkozott](#): „oda szállt ki a bíróság, hogy döntsön a további sorsomról, illetve ekkor, utólag elítéltek hivatalosan hét év börtönre, amelyből az internálás miatt kitöltöttnek vettek öt évet, így csak 1955 szeptemberében szabadultam a Gyűjtőből. Huszonnégy órán belül el kellett helyezkednem, különben visszavittek volna munkakerülés miatt. A kőbányai fésűsfonó festőüzemébe kerültem. A táborban töltött évek után azt hittem, nincs olyan munka a világon, amit ne lennék képes elvégezni. Na, ez mégis olyan volt. Nehezen tudtam csak elkerülni innen. Egészen 1968-ig csak fizikai munkát végezhettem. Osztályvezetőként mentem nyugdíjba, de csak megbízott osztályvezető lehettem, politikai okokból sohasem véglegesítettek.”

Többedmagával 1988-ban megalapította a Recski Szövetséget, melynek országos elnöke lett. Halálával a politikai elítéltek közössége kiemelkedő tagját veszítette el. A Jóisten nyugosztalja!

(A halálhírt eredetileg beküldte Dobolyi Árpádné Adrienne (Cleveland), s a következőt fűzte emailjéhez: “Ma reggel 23-án a (clevelandi) Szent Imre templomban gyászmisét mondtunk érte. Ő sokat járt itt, a húga itt élt. Szeptemberben még meglátogattam Bélát Budapesten, jó volt látni teljes szellemi frissességében.”)

25 éves a Honvéd Hagyományőrző Egyesület

Siposné Dr. Kecskeméthy Klára, HOHE elnökségi tag jelentette: A Honvéd Hagyományőrző Egyesület 2015. szeptember 25-én ünneplelte alapítása és működése 25. évfordulóját. Ezen a nemes napon visszatekintettünk a múltba, mérleget vontunk és megköszöntük mindazoknak, akik az elmúlt negyedszázad során a honvéd hagyományok őrzésében kiemelkedő tevékenységet folytattak. A rendezvény méltó helyszíne a Stefánia Palota volt. Honvédelmi minisztériumi kitüntetések, elismerések, valamint HOHE Jubileumi Emlékérem átadására került sor. Ünnepi kiadványunk is készült. Előadott többek között **Szakály professzor. Kun Szabó István vezérőrnagy**, a HM társadalmi kapcsolatokért felelős **helyettes államtitkára** is jelen volt, az elnökségben foglalt helyet, s a miniszteri elismerések után 3 főnek adományozott emléklapot: **Dr. Nagy Gábornak, v. Fonyódi Lászlónak és Böhm Martinnak** a honvédelem ügye s a HOHE érdekében végzett áldozatos munkájukért.

Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke összefoglalója:

Az ünnepség a zászló fogadása és az elnökség bevonulása után a Himnusz eléneklésével vette kezdetét. **Prof. Dr. habil Szakály Sándor**, a HOHE elnöke mondta el köszöntőjét. Hangsúlyozta, hogy az egyesület megalakulásakor Kéri Kálmán vezérezredes irányításával a honvéd hagyományőrzés segítségét tűzte ki célul, minden egykor szolgáló hivatásos és tartalékos katona összefogója lett. Ma a legfontosabb feladatunk a fiatalok bevonása munkánkba. Az elnöki köszöntő után **v. Major Norbert Gusztáv alapító tag** emelkedett szólásra. Visszatekintett az elmúlt 25 évre. A HOHE betöltötte történelmi szerepét, a magyar királyi tisztek katonai rehabilitációja érdekében végzett tevékenysége sikeres volt. Megköszönte a jelenlegi elnökség munkáját. **-Vargha Tamás, a HM parlamenti államtitkára** Kéri Kálmán szavait idézte: „Meg kell tanulnunk ismét magyarnak lenni. Alig van magyar öntudatunk, pedig büszkék lehetünk arra, hogy magyarok vagyunk. Ezer éve itt élünk, sok-sok pusztulást, katasztrófát megélt ez a nép, de mindenkor tudott újat teremteni”. A HOHE mindvégig ennek érdekében tevékenykedett. Ezt követően 16 főnek adott át kitüntetést vagy emléktárgyat.

A HOHE elnökétől 10 fő emléklapettét és 103 fő HOHE Jubileumi Díszérmét kapott. **Siposné Prof. Dr. Kecskeméthy Klára ezredes, a HOHE elnökségi tagja** bemutatta a jeles évfordulóra készített Jubileumi könyvet. Az ünnepség a MH Légierő Zenekar színvonalas műsorával és díszebéddel ért véget. Az ünnepi tortát a százéves **v. Koós Ottó m. kir százados, reh. alezredes** és Kecskeméthy ezredes kardlappal szeletelte fel.

Dr. Kakucsy György beszámolója: Az év folyamán a Hadak Útjában is többször megemlítettem, hogy a HOHE 25 évvel ezelőtt alakult és az év folyamán több megemlékezést szerveztünk a budapesti Központban és a megyékben, valamint a nagyobb városokban, ahol a HOHE szervezetekkel rendelkezik. A visszapillantásra nem csak magunk között van szükség, hanem mindenkit igyekszünk tájékoztatni történetünkről és tevékenységünkről. 1990-ben Kéri Kálmán vezérezredes fejében merült fel a gondolat, hogy hazánkban a döntő változások miatt, már van lehetősége a katonanemzedéknek a sok titkos találkozó

és egy-két bajtárs fedett beszélgetése után nyilvánosan is megnyilatkozni. Számot adni a rejtőzködés időszakában történt eseményekről és a hagyományőrzést nyíltan végezni. -Megjegyzem még, hogy Kéri Kálmánt nem csak a régi Honvédség ismerte el, hanem az 1989-ben újra szervezett Magyar Honvédség is, ezért léptették elő vezérezredesnek.

Amikor alapítónk elkezdte a szervező munkát, természetesen a régi Ludovikás bajtársaihoz fordult. Később csatlakoztak a hadapródiskolások és az egyéb katonaiskolák volt hallgatói is. A kezdés időszakának folyamatába bekerült az Alapszabályban lefektetett minden volt és jelenlegi katona és a hasonló gondolkodású civil, akikből végül összeállt a több ezres egyesületi tagság. Mindezek ismerete nélkül sokan még ma is a HOHE-t a Ludovikások egyesületének tartják. Ezt a téves nézetet kell ismételten helyretenni, amit alátámaszt az is, hogy Egyesületünk jól működik, bár a volt Ludovikások többsége már csak a Hadak Útjáról - a magasból - szemlél bennünket. Akik még köztünk maradtak, azok sajnos már koruknál fogva nem nagyon tudnak tovább aktív tagként közreműködni.

25 éves megemlékező központi értekezletünk a hazaszeretet és a kötelességtudás jegyében zajlott. Számos vendég jelent meg, akik ezzel a HOHE elismertségét támasztották alá. A honvédelmi miniszter úr nem tudott jelen lenni, mert mint újjólág kinevezett miniszter kötelezettségei voltak a nemzetközi migráns ügyben. Helyette kirendelte Vargha Tamás államtitkárt és Kun Szabó István vezérőrnagyot, helyettes államtitkárt. Ezeken kívül a társegyesületek vezetői és a magyar haza több képviselője, valamint a HOHE teljes vezetősége jelen volt, a vidékieket is beleértve.

Az üdvözlést Prof. Szakály, a HOHE elnöke mondta el, majd a bevezető előadást is ő tartotta. Ebben méltatta a 25 éve Kéri vezérezredes által alapított s azóta a Honvédség szolgálatában állott egyesület hasznos tevékenységét a Hazáért és a hagyományőrzésért. A következő v. Major Norbert Gusztáv, a HOHE még élő alapító tagja volt, aki ismertette az Egyesület történetét és tevékenységét, azt, hogy hogyan végezte a HOHE bel- és külföldön a hazaszeretetre, a kötelességtudásra, a fegyelemre és a hagyományok őrzésére neveléssel a munkáját, hogyan folytatja a mai napig a HM munkájának támogatását, a Honvédség és tagjai emlékének helyreállítását. Megemlékezett a rehabilitáltak ezreiről, amiket a HOHE készített elő. Ugyancsak méltatta a 25 év során a HOHE elnökség tagjait (Kéri Kálmán, Micskey Miklós, dr. Simonffy Miklós és Buttka Gusztáv), akik lehetővé tették a kiváló munkát. A következőkben Vargha Tamás parlamenti államtitkár üdvözölte a 25 éves működést és átadta dr. Simicskó István honvédelmi miniszter kitüntetéseit. Ezen kívül a HOHE Jubileumi Díszérmet adott át 103 bel- és külföldi tagunknak. Ezután a Bajtársi Egyesületek Országos Szövetsége képviselőjében **Csomós Lajos ny. vezérőrnagy** elismerésük jeléül a HOHE zászlójára felkötött egy zászlószalagot, melyet a 25 éves jubileumra a BEOSZ adományozott.

Az ünnepi gyűlés egyik jelentős eseménye volt a HOHE vezetői közül Kecskeméthy ezredes bemutatója. Megjelent a jubileumra készült könyve, *HOHE 1990-2015. Negyedszázad a honvéd hagyományőrzésért*. A könyv tartalmazza és képekben is bemutatja a 25 éves munkánkat 8 fejezetben. Köszönet a több hónapon keresztül írott munkáért neki és munkatársainak.

Végül régi barátunk és segítőnk, "a Veszprémi HM Légierő Zenekara" **Katona János alezredes, karnagy** vezetésével régi katonaindulókat játszott, köztük meglepetésre az újonnan megszerzett Kőszegi Hunyadi Mátyás Katonaiskola indulót. Az ünnepi hangulatot növelő zenei élmény és a Szózat, valamint a zászló kivonulása után közös ebédet rendeztünk. A Palota báró Aczél Béla termében pezsgőspohárral fogadtak és Kóczán Árpád ny. alezredes, rk. tábori esperes adott asztali áldást. A pohárköszöntőt **dr. Boross Péter HOHE tag, volt miniszterelnök** mondta. Az ebéd végén a HOHE jelvényét nagyban ábrázoló tortával lepte meg a résztvevőket **Nagy László Gerő ny. ezredes**. A rendezvényről utólag alkotott vélemények és gratulációk alapján a HOHE egész tagsága nagyon sikeresnek tartotta a jubileumi ünnepséget.

S végül a Major Norbert, a HOHE alapítók utolsó élő tagja által tartott beszédből idézünk (továbbította Borbás Károly főszerkesztő emeritus):

„A HOHE nem hirtelen, a semmiből kiugorva jött létre. Gyökerei messzebbre nyúlnak vissza. A háború befejeződésével a volt honvéd tisztikar gyakorlatilag nagyjából három részre szakadt. Az első harmad hősi halottaink... A második harmad, nem kis létszámú csoport, alakulatuk keretein belül, nem ritkán folyamatosan harcolva nyugat felé vonultak, és itthoni sorsuk bizonytalansága miatt nem tértek vissza hazájukba. A harmadik csoportot pedig kevés számú nyugatról hazatért, szovjet hadifogságból vagy kényszermunka-táborokból évek során hazaszállított, valamint ilyen-olyan körülmények folytán itthon maradt túlélők alkották.

Az említett második harmad tagjai a világ távoli részein szétszóródva próbáltak kapcsolatot találni egymással. Ez konkrétan a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségében valósult meg, s ennek lapja a Hadak Útján Bajtársi Híradónk. -A harmadik harmad 1945 és 48 között, az akkor még valamelyest demokratikusnak hitt és remélt időszak alatt megkísérelte megtalálni a helyét az új honvédségben, amit később kommunista koncepciók perек követtek.

Kéri Kálmán vk. főnök, aki részt vett a fegyverszüneti tárgyalásokon, a háború után a Vörös Hadsereg foglya volt, majd a recski internáló táborból évek múlva 1953-ban szabadult.

A Katonapolitikai Osztály figyelte a volt tisztek baráti összejöveteleit, az egykori honvédségi intézmények tagjait. Ennek ellenére növekedtek a személyes kapcsolatok, elsősorban a tisztképző intézmények, akadémiák, hadapródiskolák volt fiatal és merészebb tisztjei között. Kéri Kálmánt 1989-ben rehabilitálták és előléptették vezérőrnagyi ranggal. Ő lett a Magyar Országgyűlés doyenje is. A választások után egy ismerkedő, tájékoztató összejövetelt hívott össze. A meghívottak gyakorlatilag azok a személyek voltak, akik a későbbiekben a HOHE alakuló közgyűlésén is jelen voltak. 1990. július 26-án a közgyűlés egyben a Honvéd Hagyományörző Egyesület (HOHE) alakuló Közgyűlésévé minősült. A közgyűlés jóváhagyta a szervezeti felépítést, Alapszabályt, az elnökségi tagok személyét. 1991-től 1995-ig a HM Rehabilitációs Bizottsága egyéni kérelmek alapján mintegy 5000 személyi rehabilitációt hozott nyilvánosságra. A bizottság

munkája azóta is folyamatos. -A HOHE első megválasztott elnöke Kéri Kálmán volt. A jelenlegi elnök prof. Szakály Sándor, akinek kívánunk jó egészséget, további sikeres kutatómunkát és hosszan tartó életet.

A szerk.: A fent említett ünnepi kiadvány, az évfordulós könyv, *HOHE 1990-2015. Negyedszázad a honvéd hagyományörzésért* címmel, felelős kiadója Prof. Szakály, a HOHE elnöke, szerkesztője Kecskeméthy ezredes, képszerkesztője pedig Nagy László Gerő ny. ezredes. Egy példányt szerkesztőségünk is megkapott, amit köszönünk szépen és további eredményes működést kívánunk a szervezetnek!

A 100 éves Ludovikás

v. békei Koós Ottó tartalékos alezredest köszöntjük születésének 100. évfordulóján. Katonacsalád sarjaként Bécsben született 1915. december 3.-án. A családi hagyományt ápolva végigjárta a katonaiskolákat. A Ludovika Akadémián 1938. augusztus 20.-án hadnaggyá avatták. Avatása után a M. Kir. Szent István 3. honvéd Gyalogezredhez kerül. Részt vesz a Felvidéki, Kárpátaljai, és az Erdélyi Bevonulásokon. 1941-ben önként jelentkezik hadművelési területre, ahol a partizánok elleni harcban megsebesül, s felépülése után visszakerül a frontra. 1944-ben a kárpátaljai harcokban zászlóaljparancsnokként zászlóalját súlyos veszteségek után bekerítik. 1944. október 27.-én fogságba esik. Hadifogságból az utolsó magyar csoporttal kerül haza, 12 évi fogság után 1956. október 8.-án. Szabadulását követően a szokásos katonasors várja, rendőri megfigyelés, nehezen jut munkához. 1956-ban megnősül, felesége segítségével vészeli át a család a további nehéz esztendőket. Lapunkban többször megemlékeztünk példamutató helytállásáról a katonaiskola első napjától máig. Gazdag élettapasztalatával az MHBK-, a Vitézi Rend- és a HOHE-beli munkáját töretlen aktivitással végzi. Beszédeiből, előadásaiból, Ludovikás találkozók beszámolóiból többször idéztünk. Helytállását számos kitüntetés jelzi. Magyar szívvel jó egészséget és a Jóisten áldását kérjük további életére!

v. Bősze József ny. alezredes levelét kiegészítve Borbás Károly főszerkesztő emeritus a Hadak Útján szerkesztősége nevében

Dr. Füle Károly méltatása

Füle Irénke és András olvasónktól és támogatóunktól kaptuk az alábbi fényképpel illusztrált rövid levelet. Lapunknak feladata, hogy az ilyen jellegű híradásnak is helyt adjon. (Beküldte Borbás Károly főszerkesztő emeritus, Toronto.)

72 év után Apám, dr. Füle Károly tartalékos hadnagy, aki 1943. január 20.-án a doni harcokban tűnt el, végre felkerült a "Hősök Arcképcsarnokába". A Hadisir.hu-n kerestettem, amelynek képviselői egy kis idő után jelentkeztek és adatokat, fényképeket kértek apámról, amit én el is küldtem. Végül értesítettek, hogy Apám neve rajta van a oroszországi rudkinoi Magyar Temetőben elhelyezett bronztábla egyikén, és a "Hadisír Nyilvántartó" Hősök Arcképcsarnokában. Hálás köszönetem Hazámnak!

v. Pintér Kornél: Ünnepi megemlékezések az 1956-os Forradalom és Szabadságharc 59. évfordulóján Veszprémben és környékén

2015. október 23-án koszorúzás volt a Veszprém Megyei Rendőrfőkapitányság épületében elhelyezett emléktáblánál (Bajcsy-Zsilinszky út 2.). Ünnepi beszédet mondott Prof. Dr. Kahler Frigyes egyetemi docens, jogtörténész. A műsorban Garay János Himnusz című versét Kun Levedi Hunor szavalta, Szeresd magyar hazádat! c. versét pedig Kun László Botond adta elő, míg Fábos György Szemrehányás c. versét v. Juhász Antal mondta el. Az 56-os Szövetség rendezésében, más bajtársi szervezetekkel közös megemlékezésekre is sor került: koszorúzásra Veszprémben az Alsóvárosi Temetőben, valamint gyulafirátóti megemlékezésre is.

Fekete Dénes (Miskolc): Halottak napi koszorúzások

Miskolcon november 2-án kerültek virágok a két világháborúban elesett katonák emlékműveire. Dél előtt a Városszépítő Egyesület szervezésében az I. világháborús Kolera-temetőben gyülekeztünk. A Csorba tóhoz vezető út bal oldalán volt a kórház, a másikon a kápolna és a temető. A járványkórház már a háború kitörése után pár hónappal megkezdte működését. Mivel viszonylag közel volt a Galíciai fronthoz, hamarosan hozták a szerelvények a Monarchia soknemzetiségű hadseregének súlyos betegeit. A gondos kezelés következtében sokan meggyógyultak, azonban több ezren nyugszanak a sírkertben.

A megemlékezésen Pfliegler Péter alpolgármester, az egykori kórház alapító főorvosának, dr. Pfliegler Imrének az unokája mondott beszédet. Felidézte az építés és az üzemeltetés nehéz pillanatait, megköszönte az egészségügyi szervezet, a Vörös Kereszt és a kiszolgáló katonaaállomány lelkiismeretes munkáját. Beszédét azzal fejezte be, hogy bízik benne, hogy pályázati pénzből a közel jövőben felújíthatják a temetőt és a kápolnát. A kápolna felszentelésének 100. évfordulója alkalmából márvány emléktáblát avattak, melynél Szarvas Péter plébános mondott imát. A város mellett civil szervezetek sora helyezte el a megemlékezés virágait és gyújtott mécsest az elhunyt katonákért.

Délután a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség várta koszorúzásra a bajtársakat a Szemere kertben lévő kopjafánál. A megjelenteket Fekete Dénes, a Miskolci csoport vezetője köszöntötte. A Polgármesteri

Hivatal nevében Dr. Csiszár Miklós főjegyző volt jelen, a Doniak közül a 96 éves Stubner Ferenc, aki az egykori Szondi Laktanyában elhelyezett tábori tüzérezreddel volt kint a Don-kanyarban. A Himnusz eléneklése után Szabó Sándor református lelkész mondott imát az elesettekért, majd koszorúzással zárult a rendezvény.

Lg. Kenyeres Dénes nyá. alezredes jelentései:

Emlékezés Kecskeméten az 56-os Forradalomra

A hős város több helyszínen is tartott megemlékezést az 1956-os Forradalom és Szabadságharc kitörésének 59. évfordulóján. 2015. október 23-án a város főterén álló 56-os emlékműnél kezdődött az emlékezés-sorozat. A Himnusz elhangzását követően a Bólyai János Gimnázium diákjai adtak elő színvonalas műsort, emlékező beszédet mondott lovag Dr. Karácsonyi István. A szónok felelevenítette az 56-os kecskeméti történeteket. Kiemelte, hogy öt helyszínen zajlottak az események.

A jelen lévő 56-os szervezetek, a város és a megye vezetői, a különböző pártok, tanintézetek, fegyveres testületek, egyéb szervezetek képviselői elhelyezték az emlékezés koszorúit. Az 1956 Magyar Nemzetország Kecskeméti Parancsnoksága nevében Kenyeres Dénes nemzetőrtábornok, a HOHE nevében pedig Hegedűs Ferenc, Dr. Jósa Iván és lovag Kenyeres Dénes koszorúzott. A Szózat zárta az ünnepi rendezvényt. -Október 27-én a Kecskeméten és Tiszakécskén történt forradalmi eseményekre emlékeztek a város polgárai a Köztemetőben lévő 56-os parcellánál. Mák Kornél, Kecskemét Megyei Jogú Város alpolgármestere mondott beszédet. Kovács István költő a saját versét szavalta el a tiszakécskei repülőtérről, Szabó Sándor tárogatón játszott a Himnuszt és a Szózatot. -November 4-én szintén a Köztemetőben emlékeztek meg a forradalom leveréséről, ahol Dr. Károlyfalvi József tanár mondott beszédet. A szónok kiemelte, hogy a Forradalom és Szabadságharc bukása, leverése ellenére is dicső emléke a magyar történelemnek. Bebizonyította, hogy a szocializmus és a szovjet diktatúra nem lehet örök. A magyar forradalom rést ütött az erősnek vélt kommunizmus bástyáján. Csak a túlerőben lévő, gépesített szovjet csapatok tudták leverni a forradalmat.

Emlékezés és koszorúzás a Halottak Napján Kecskeméten

A 100 éve is zajló I. Világháború eseményeire is emlékeztek a Halottak Napjához kapcsolódva a hős városban, a Szentháromság temetőben lévő nagy háború emlékparcellájánál. A HOHE és a Bács-Kiskun megyei Honismereti Egyesület közösen szervezte a megemlékezést november 2-án. A világháborús emlékmű körül összesen 363 hősi sír található katonás sorrendben, gondozott állapotban. A Himnuszt követően e sorok írója idézte fel a sírkert kialakításának történetét és a nagy háború alatti kecskeméti szükségkórházak működését, a sebesültek Kecskemétre szállítását. Közülük sokan haltak meg s kerültek ebbe a temetőbe. Kovács István I. világháborús verseket adott elő. A jelenlévő szervezetek virágokat, mécseseket helyeztek a sírokra. A HOHE nevében Dr. Károlyfalvi József és Kenyeres alezredes koszorúzott. A Szózat zárta a megemlékezést.

S helyhiány miatt csak röviden (a szerk.): “Mintegy 10 éves hagyománya van a kecskeméti Köztemetőben annak, hogy megemlékezünk a Repülők Napján a magyar katonai repülők hősi halottairól. Erre az idén augusztus 14-én került. A hős város lakói szintén kegyelettel emlékeztek az 1848-49-es szabadságharc végén kivégzett mártír tábornokokra, az aradi vértanúkra, október 6-án az Aradi vértanúk terén álló emlékműnél.

Dr. Farkas Jenő ny. ezredes: Huszonötödik alkalommal emlékeztünk Letkésen a Szent László Hadosztály katonáira

A Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetsége 2015. június 23-ára hívott Letkésre. Ebben az évben a Letkési csata 71. évfordulója alkalmából gyűltünk össze. Az ünnepi szentmisét ebben az évben is Záborszky Kálmán főtisztelendő úr tartotta. A templomban levő emléktáblák koszorúzása: A Himnusz és a Szózat eléneklése után Farkas Jenő ny.ezredes a két tábla történetét ismertette. Három koszorút helyeztek el a Magyar Királyi Légierők Lovászezred és Páncél Vadászosztály hősi halottainak emlékére állított, Papp József kőfaragó mester (a képen) által készített, 21 éve felszentelt, az eredetivel teljesen megegyező karrarai márvány emléktáblára.

Ünnepség a temetőben: A díszőrséget a Magyar Honvédség 25/88. Könnyű Vegyes Zászlóalj katonái, valamint a Szent László Honvéd Hagyományőrző Egyesület hagyományőrző harcosai állták. A Himnusz elhangzása után az ünnepséget szervező, rendezését és levezetését ténylegesen vállaló Magyar Ejtőernyősök Bajtársi Szövetsége elnöke, Dr. Boldizsár Gábor ezredes - a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem dékánja – szólt. Emlékeztetett azokra a hősökre, akik emberfölötti erővel küzdöttek, és tették azt, amit lehetetlen volt, állították meg a szovjet hadsereget egy kis időre, hogy biztosítani tudják bajtársaik visszavonulását az Ipoly és a Garam hídjain. Az ünnepi beszédet Dr. Kovács Vilmos ezredes, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum igazgatója tartotta. Beszédét Szántó Lóránt boldogi költőnk „A Szent László Hadosztály balladája” c. költeménye utolsó versszaka soraival kezdte: „Fiatalok, soha ne felejtsetek és mondjátok el, ha Ti lesztek vének. A Szent László Hadosztály el nem bukott, mert meg tudott halni, ha győzni nem tudott!” Ez lehet mottója a mai rendezvényünknek!

Boldizsár ezds. ezután megköszönte azok tevékenységét és szervező munkáját, akik 25 éve az ügy mellett állnak, 25 éve eldöntötték, hogy emlékeznek nyilvánosan is a temetőben a helyszínen, és azóta vállalják azt, hogy évről évre életre hívják ezt a rendezvényt. Külön tisztelettel köszönte Kovács István polgármester úrnak, hogy ebben az évben is lehetővé tette számunkra a rendezvényt, és segített annak szervezésében. Tisztelettel köszönte Dr. Farkas Jenő ny. repülő ezredes bajtársunk 25 éves munkáját, a szervezésben és az ünnepségek levezetésében.

A református egyházi szolgálat után koszorúzás következett: Az emlékműre a Honvéd Altisztképző Iskola, Letkés Önkormányzat (Kovács István polgármester), a MEBSZ (Boldizsár ezds.) a MEBSZ szolnoki és budapesti (Patuzzi Annamária) szervezete, a Magyar Honvédség 25/88. Könnyű Vegyes Zászlóalj (Dr. Lippai Péter ezds.), a BEOSZ (Esküdt Lajos ny ezds. alelnök), a MCSBE (v. Ságvári Pál alezds.), a Szent László ho. katonái nevében (Dr. Farkas Jenő ny.ezds., Buda Tibor), Kovács Vilmos ezds., Magyar Nemzetőrség v. Dézsi János ezds., Ziman Magdolna, Terény tb. polgára és mások. A rendezvény zárásaként a Szózat hangzott el, majd hagyományainknak megfelelően az elesett bajtársakat utolsó útjukra elkísérve a Takarodó hangjaival búcsúztunk. -A rendezvény végén Dr. Farkas kért szót: “Kedves jelenlevők, katonák, civilek, bajtársaim, szerettem! 25 év után végre egy olyan katonai szervezésű

ünnepségen vehettek részt, amit a MEBSZ elnöke szervezett és személyében is megtisztelte az ünnepséget, Ő volt gyakorlatilag az ünnepség levezetője is. Több évvel ezelőtt már ennek az ünnepségnek szervezését ennek a szervezetnek adtam át. Meg kell mondanom, ez az első alkalom az, amikor a Magyar Honvédséghez valóban méltóan tartottuk meg ezt az emlékezést. A mi 25 év alatti megemlékezéseink mindig baráti, családi, ismerősi szeretetkapcsolaton alapultak. A jelenlegi ünnepség azért példamutató mindannyiunknak, mert ez a kötelességteljesítés, a katonai fegyelem, a hazáért való áldozatkész szolgálat szemmel látható megnyilvánulása is volt. -Engedjétek meg hogy külön köszöntsem még egyszer a 93 évében járó Kovács Sándor tüzér hadnagy barátunkat, aki Szent Lászlós tisztként szolgálta hazánkat annak idején. Most unokája elhozta és ezzel régi vágyát teljesítette. -Ugyanakkor felkérem a Kemencén lakó Szilágyi Csaba fiatal barátunkat, hogy búcsúztassa el vitéz † Szabó Miklós hadapród őrmester, rehabilitált főhadnagy barátunkat, aki Helembán egyik lábát elvesztette, és aki olyan sokszor jelen volt ünnepségeinken. Szilágyi Csaba: „(Szabó Miklós) Ember volt az embertelenségben, és az is maradt élete végéig. Miklós bátyánk tavaly augusztus 31-én hunyt el. Az első vonalból † Kovács Jenő rep. honvéd mentette ki. Sajnos egyikőjük sincs már közöttünk. Kérem, hogy egyperces néma fejhajtással emlékezzünk rájuk. Díszőrök, puskával tisztelegj! Díszőrök, puskát vállra! Dicsőség a hősöknek! Köszönöm!”

Farkas Jenő: Azt hiszem Miklós bátyánk ennek a búcsúztatónak ott fönt a magasban nagyon örül és nagy megtiszteltetés Neki. Érti az Ő szerény, de hasznos élete után, nyugdíjában is egy tanító ember volt, a Hadirokkantaknak egyik mátyásföldi szervezetének vezetője, aki sok időt szentelt bajtársai szociális helyzete javítására, és emberségből nagyon sokunknak példát mutatott. -Befejezésül engedjétek meg, hogy megköszönjem elsősorban az új szervezést, ami a rendezés gondját levette a vállamról, másrészt köszönetet mondjak azoknak a szeretteinknek, akik bennünket elkísérnek az ilyen ünnepségekre, reméljük, ameddig el tudunk jönni Letkésre, ők is itt is lesznek. Isten áldjon meg Benneteket a viszontlátásig!

A közös ebéd után Ipolyszalkára mentünk át, ahol megemlékezést és koszorúzást tartottunk a temetőben. Itt zárásként elénekeltük a Himnuszt, s eleget téve a meghívásnak elmentünk az Ipolyszalkai Magyarság Házába. Ezzel ért véget a 25. Letkés - Ipolyszalkai rendezvény.

Az Ipolyszalkai Magyarság Háza kertje

A ház tulajdonosa, Ziman Magdolna és Dr. Boldizsár Gábor

Ratkay Zoltán Imre (Mosonmagyaróvár): Megemlékezés és koszorúzás Bad Deutsch-Altenburgban, és egyéb őszi események

A Honvéd Hagyományőrző Egyesület helyi tagjai az elmúlt hónapban több rendezvényen is résztvettek. Október 23. előtt egy előadáson a Városi Diákotthonban az 56-os sortüzekről volt egy megemlékezés és kiállítás. Bank Barbara történész előadását hallgatuk meg. A Forradalom kitörése napján a Fehér Ló Közösség Házban Dr. Árvay István polgármester mondott beszédet, melyen mi is jelen voltunk. A Városi Gyásznapi 26-án a Golgota-téren volt, ahol 104-105 embert, gyermeket, asszonyt gyászoltunk. (Ma sem tudjuk az áldozatok pontos számát.) Széles Sándor megyei kormány megbízott mondott gyászbeszédet. Emlékeztetett bennünket arra, hogy nem történt igazságtétel. Csoda, hogy nincs megbocsátás? A szókimondó, igaz beszéd után Farkas István piarista atya mondott imát az elhunytakért. Koszorúztunk az Óvári-temetőben, de a Mosoni Temetőben is résztvettünk egy ünnepi szertartáson. Hatvani Emőke a beszéde után egy régi 56-os nemzetiszíni zászlót adott át Gábor Józsefnének, az 56-os Egyesület Elnökének, majd Kapui Jenő címzetes kanonok mondott imát az 56-ban elesettekért.

November 7-én Bad Deutsch-Altenburg temetőjében (Németóvár, Béctől észak-keletre) voltunk ökumenikus imaórán. Három országbeli (hazai, ausztriai és szlovákiai) magyarok találkoztunk. Az 56-os kopjafát és a nem magyar földben eltemetett emigráns magyarok emlékére létesített jelképes sírhelyet koszorúztuk meg. Ezt a rendezvényt a Bécsi Európa Klub elnöke, Dr. Smuk András szervezi. Ezen az úton Írottakön is (884 m) jártunk, burgenlandi bajtársaink emlékhelyén, 8-án. -S emellett a 70. Sz. Széchenyi István cserkészcsapat 25. éves évfordulóján is képviseltettük magunkat.

HALÁLOZÁS

-Siposné Dr. Kecskeméthy Klára ezredes jelentette, hogy életének 94. évében szeptember 17-én eltávozott a Hadak Útjára **v. Harmath Lajos** bajtársunk (*Gyömöre, 1922), **m. kir. ejtőernyős hadnagy, nyug. veterán ejtőernyős alezredes, tb. székkapitány.**

-Nevelt fia, Kratochwill László jelentette Budapestről, hogy **v. Pankovits Gyula** (*1931. augusztus 14), *A Szabad Magyarországért Erdemkereszt Zöld Szalagon* tulajdonosa, antikommunista ellenálló, halálraítélt, Nemzetőr parancsnok, október 17-én elhunyt.

-Simonyi László MHBK központi vezető jelentette, hogy **Radics Gézáne Zsuzsanna**, a chicagói főcsoport tagja 2015. október 27-én, hosszú betegség után, 84 éves korában visszaadta lelkét a magyarok Istenének. Nyugodjék békében.

-Dobozy István, a Délausztráliai Zákó András MHBK Főcsoport vezetője közlése: "v. Lakatos Kálmán bajtársunk megkért, hogy tudassam veled barátja halálhírét: **v. Akay László ny. tüzér őrnagy** (*Miskolc, 1925. február 4.) Budapesten 2015. október 27-én elhunyt. A M. Kir. Gábor Áron Tüzér Hadapródiszkolába járt Nagyváradra, zászlóssá avatása Kőszegen volt 1944. november 15-én. Farkasréti temetésén (november 19.) Dr. Schmitt Pál volt köztársasági elnök és felesége, Makray Katalin is részt vett. Ehhez kapcsolódóan írja v. Ferenczy Lóránt m. kir. tüzérsízt, a volt argentinai Csetz János MHBK

Főcsoport vezetője Buenos Airesből: "Elhunyt Budapesten jó barátom: **v. Akay László m. kir. tüzér zászlós, ny.á. tüzér őrnagy**, a "M. Kir. Gábor Áron Honvéd Tüzérségi Hadapródiskola Bajtársi Kör" elnökségi tagja. Holnap, november 19-én, Szent Erzsébet napján lesz a temetése. Ugyanakkor arról is értesültem, hogy velem együtt 1944-ben avatott m. kir. tüzér zászlós **évfolyamtársam, Rác Dezső** még él Sidney-ben, Ausztráliában. Bajtársi szeretettel: Loló"

-Felesége, Enikő jelentette, hogy **Pálos István 56-os szabadságharcos** (*Budapest, 1938. június 23) féléves betegség után november 16-án Melbourne-ben elhunyt.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-**Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke beszámolóját** egy szept. 27-i **nagyvárad** **emléktáblaavatásról** köszönjük, s helyhiány miatt következő számunkban közöljük!

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2015. október 2-án előadást szervezett, melyet Tihanyi László üzemmérnök, **a mártírhalált halt Tihanyi Árpád tanár** fia, a Szigethy Attila Társaság volt ügyvezetője tartott "Életünk – a Tihanyi család tragédiája" címmel a Mártírok útja 11. szám alatti volt MHSZ székház földszinti 56-os emlékszobájában. Az előadással is tisztelegtek az 1956-ban Győrben működő Dunántúli Nemzeti Tanács mártír tagja és a kommunista diktatúra minden áldozatának emléke előtt. –Ugyanő értesített arról, hogy **a kommunista diktatúra bányász mártírjainak és hőseinek tiszteletére Ajka-Padragkúton**, a Cser telepi buszforduló melletti parkban (Ajka-Padragkút, Sugár út 14.) október 10-én hazánkban eddig egyedülálló emlékművet, **emlékoszlopot avattak**. –Szintén az ő rendezésükben **v. Sándorffy Ottó egykori politikai elítélt**, volt országgyűlési képviselő (FKGP) „*A hóhér párt hagyatéka*” és **Schrötter Tibor egykori politikai elítélt**, '56-os obsitos „*Visszaemlékezés – 1956-os kálváriám*” címmel tartott előadást november 6-án. Az előadás napján az előtérben alkalmi kiállítás nyílt Schrötter Tibor 56-os gyűjteményéből, melynek keretében nemcsak történelmi tablók, de eredeti relikviák is megtekinthetők voltak. *A szerk.: Köszönjük a veszprémieknek, hogy a Szabadságharc emlékét így módon is őrzik!*

-Ma már senki sem vitatja, hogy a nemzetiszocializmushoz hasonlóan **a kommunizmus is egy örült eszme volt** - mondta **Orbán Viktor miniszterelnök** szombaton Budapesten **a Szovjetunióba hurcolt magyar politikai rabok és kényszermunkások közelgő emléknapja alkalmából tartott megemlékezésen**. A Szovjetunióban Volt Magyar Politikai Rabok és Kényszermunkások Szervezete és a Gulag Emlékbizottság ünnepségét a VI. kerületi Derkovits Gyula Általános Iskola udvarán tartották, ebben az épületben volt ugyanis 1945-1948 között a szovjet állambiztonság börtöne. Az ünnepségen részt vett Boross Péter volt miniszterelnök és több kormánypárti országgyűlési képviselő is. (MH, nov. 21.)

-Sokat jelent az emlékezés, és szeretném azt hinni, hogy itt, a mártírok nyughelye fölött igazán össze tud fogni a kárpátaljai magyarság - mondta **Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes** szombaton **Szolyván, a kárpátaljai magyar férfilakosság szovjet lágerekbe történt 1944 novemberi**

elhurcolásáról való megemlékezésen. Először vett részt szolvyvai megemlékezésen Kárpátalja megye kormányzója Hennagyij Moszkal személyében, aki beszédében arra emlékeztetett, hogy Kárpátalján mindig békében éltek a különböző nemzetiségek. Hangsúlyozta, hogy soha nem ismétlődhetnek meg a hét évtizeddel ezelőtti tragikus események. (MH, 2015. november 21.)

-Csendőrszoba Ópusztaszeren. Részletek az MKCsBK 2015 októberi, 32. sz. Körleveléből, v. Kőrössy Zoltán központi vezetőtől: “Nagy örömünkre szolgál, hogy mostvégre mégiscsak megszületik az Ópusztaszeri Nemzeti Emlékparkban egy csendőrőrs szoba, amely a múlt század első felének falusi képéhez szervesen hozzátartozott. Bár a csendőreink *(az emigrációból 2000-ben hazaszállított - a szerk.)* relikviái továbbra is a Hadtörténeti Múzeum raktárában raboskodnak, mégis létrejön egy csendőrőrs szoba, az Emlékpark korlátozott anyagi lehetőségeivel s a még élő csendőrleszármazottak és a csendőrbarátok adományaival való kiegészítéssel. Már formálódnak ennek az őrszobának a körvonalai, amelynek magvalósulását 2016 tavaszára várjuk.” *(Megnyitásáról beszámolunk majd – a szerk.)*

-Kőrössyné Katalin, v. Kőrössy Zoltánnak, a MKCsBK központi vezetőjének felesége (Maryland állam, USA), büszke nagymama közölte, hogy október 29-én “Isten kegyelméből megszületett második kisunokánk, Emma Aurélia”. Szeretettel gratulálunk nekik!

-Közelgő 55. házassági évfordulójuk alkalmából szeretettel köszöntjük **Dr. Vasadi Éva alkotmánybíró**t és férjét, **Dr. Tersztyánszky Ödönt**, v. Tersztyánszky Ödön m. kir. ezredes, olimpiai bajnok kardvívó (+1929) fiát.

-A Vitézi Rend Magyarországi Törzsszéke, melynek jelenlegi központja az Országos Törzskapitány lakhelye folytán Alcsútdobozon van, ismét volt kedves elküldeni szerkesztőségünknek a **Vitézek Hírmondója** legújabb számát, melyet köszönünk szépen.

-Az idei 2. számunk 24. oldalán ismertetett **esztergomi Nemzetközi Rendvédelmi Magángyűjtemény**, ami ifj. **Dr. Szilas László** munkáját dicséri, már tetszetős honlappal is rendelkezik: <http://www.rendorgyujtemeny.hu>

-v. Bornemissza György Dél-Dunántúli Törzskapitány volt szíves elküldeni szerkesztőségünknek a **Somogyország Vitézei Hírlevél** legújabb számait, amit köszönünk szépen!

Kerestetés:

özv. zilahi Sebess Jenőné Bonczos Zsuzsa szeretné tudni Buenos Airesből, hogy **Csáthy Dénes**, aki a családjával menekült az USA-ba az 1956-os Forradalom után, él-e még (ami nem valószínű, mert ma legalább 95 éves lenne, tőle ezelőtt 15 évvel kapott utoljára levelet), vagy mikor halt meg, és hol van eltemetve. Utolsó ismert lakhelye feltehetően Minneapolis. Az esetleges adatokat kérjük a szerkesztő emailcímére küldeni, hadakutjan@yahoo.com. Köszönjük.